

NÁSTUPIŠTĚ DEVĚT A TŘI ČTVRTĚ

Harryho poslední měsíc u Dursleyových nebyl nijak příjemný. Jistě, Dudley teď z něho měl takový strach, že s ním nikdy nezůstal v jedné místnosti, a teta Petunie ani strýc Vernon ho nezavírali do přístěnku, nenutili ho do žádné práce ani na něj nekřičeli – po pravdě, nepromluvili na něj jediné slovo. Napůl zděšení a napůl rozzuření se k němu chovali tak, jako by židle, na níž zrovna seděl, byla prázdná. V mnoha ohledech to bylo lepší, za čas ho to však přece jen začalo skličovat.

Harry se zdržoval u sebe v pokoji, ve společnosti své nové sovy. Rozhodl se, že jí bude říkat Hedvika; našel to jméno v *Dějinách čar a kouzel*. Jeho školní učebnice byly velice zajímavé. Léhával na posteli a dlouho do noci četl, a Hedvika létala otevřeným oknem ven a zase dovnitř, jak se jí zachtělo. Bylo štěstí, že teta Petunie už k němu nechodila luxovat, poněvadž Hedvika nosila zvenčí mrtvé myši. Každý